DUPĂ JOCURILE ELIMINATORII

PREA MULTĂ LUPTĂ, PREA PUŢINĂ ARTĂ!

- Vinătoarea de puncte a redus substanţial din valoarea jucătorilor şi a partidelor eliminatorii
- În ce situaţie s-ar fi aflat fotbaliştii noştri în Anglia?
- Aşteptăm în zilele următoare restabilirea valorii şi nivelului fotbalului actual

E greu de descris în puţine cuvinte atmosfera copleşitoare a Campionatului mondial care se desfăşoară în Anglia. De la sosirea în vastul aeroport londonez, pe lungul drum de aproape 30 km pînă la Royal Garden Hotel, gazda celor 1 600 de ziarişti, pe tot cuprinsul Londrei, fotbalul domină cu autoritate în aceste zile. Am ştiut pînă la venirea aci prea puţine despre „Willy", mascota Campionatului mondial. În Anglia „Willy" este în mare stimă. Chipul lui simpatic şi comic se află oriunde întorci privirea. „Willy" este obsedant, dar cîte zeci de milioane de iubitori ai fotbalului de pe glob nu sînt obsedaţi de dorinţa de a ghici cu o săptămînă cu o zi, cu o oră mai devreme, echipa campioană a lumii?

Am găsit la sosirea la Londra popularitatea lui „Willy" într-o relativă scădere. I-o preluase în mare măsură vasta reclamă făcută echipelor şi jucătorilor participanţi la turneul final. Broşurile multicolore şi ediţiile speciale ale marilor cotidiene engleze au apărut în milioane de exemplare.

Privesc excelentele lucrări grafice, le răsfoiesc şi mă uit cu atenţie peste trecerea în revistă a celor 16 echipe reprezentative de pe glob, la palmarese, la detalii, la fotografii şi caricaturi, la prezentările spectaculoase, la coloritul fastuos, la drapelele ţărilor participante, la orice, la tot. A fi printre cele 16 echipe finaliste înseamnă a fi o echipă reprezentativă în atenţia lumii sportive.

Închid bogatele ediţii cu regretul că echipa noastră nu ia parte la acest mare festival al fotbalului mondial. Un gînd reţinut îmi spunea în acele zile premergătoare deschiderii campionatului că poate n-a sosit timpul, că turneul acesta final este prea puternic pentru noi. De fapt, cu aceste gînduri ne-am resemnat şi atunci cînd clasamentul grupei noastre preliminarii a fost pecetluit cu calificarea Portugaliei. Am recunoscut că adversarii noştri au fost mai buni pe parcursul competiţiei preliminarii, deşi la Bucureşti i-am învins pe aceia care în Anglia au confirmat valoarea lor mondială.

Am considerat totuşi că participarea la acest campionat mondial în calitate de observatori a unui grup însemnat de antrenori români este un eveniment care se înscrie pe linia unor eforturi recente de rapidă îmbogăţire a cunoştinţelor tehnicienilor noştri, cu tot ceea ce este nou şi modern în fotbalul mondial. Sînt prezenţi în Anglia Ilie Oană, antrenorul echipei naţionale, C. Cernăianu, antrenorul echipei campioane, Petrolul, Angelo Niculescu, preşedintele Colegiului de antrenori, N. Petrescu, antrenor federal, Traian Ionescu, antrenor la Dinamo Bucureşti, C. Teaşcă şi E. Lucaci, antrenori. Urmînd un program de lucru stabilit de preşedintele Federaţiei române de fotbal, Gh. Popescu, invitat la Campionatul mondial de către F.I.F.A., antrenorii noştri s-au răspîndit în cele patru grupe, de la Birmingham, Liverpool, Sunderland şi Londra, cu carnetele de note şi aparate de filmat de 8 mm. Ei au urmărit în mod deosebit evoluţiile echipelor Italiei şi Elveţiei care vor fi cu începere de la toamnă adversarele echipei noastre naţionale în campionatul european.

Alături de antrenori, N. Stănescu, medicul echipei naţionale, şi dr. V. Cristea, de la Petrolul, fac un util schimb de experienţă cu colegii lor străini, după cum un număr de 12 ziarişti români sînt cuprinşi în numărul celor 1 600 ziarişti veniţi din toată lumea, dintre care aproximativ 300 sînt englezi, 170 brazilieni, 80 uruguayeni, 60 vest-germani, 40 francezi, 14 iugoslavi, ş.a.

Televiziunea – un auxiliar preţios al Campionatului mondial

Împărţite pe patru grupe, în oraşe situate la distanţe apreciabile unele faţă de altele şi mai ales faţă de Londra, cele 16 finaliste au început jocurile la 11 iulie, urmînd cu exactitate programul anunţat cu luni de zile înaintea deschiderii oficiale. Desigur că posibilitatea vizionării tuturor jocurilor a fost de la început exclusă. În condiţii de deplasări optime s-au putut urmări maximum opt partide, însă majoritatea antrenorilor şi ziariştilor acreditaţi aici au putut vedea, datorită excelentei organizări a gazdelor şi televiziunii, foarte multe din cele 24 de partide preliminarii. Mai cu seamă, ziariştii au fost beneficiarii unui sistem de transmisiuni de televiziune care le permiteau ca în stadionul în care se află să vizioneze în direct şi partide sau fragmente de meciuri din alte grupe disputate simultan în oraşe diferite. Mai mult de cît atît, după încheierea jocurilor, studioul stadionului transmitea interviuri speciale luate antrenorilor şi jucătorilor celor două echipe pentru uzul ziariştilor, ca după aceea să poată fi urmărite faze din celelalte partide. În mod special toate golurile înscrise în jocurile din seara respectivă erau repetate, de multe ori chiar cu încetinitorul, pentru o mai exactă notare şi memorizare a fazelor decisive. Aparatele de televiziune engleze filmează în timp ce transmit şi după aceea prin sistemul Amplex pot repeta imediat imaginea, chiar cu încetinitorul, în chipul retransmisiunilor probelor atletice de la Tokio urmărite şi în ţara noastră.

În acest mod ne-a fost lesne să ne formăm o părere generală aproape completă asupra desfăşurării meciurilor eliminatorii.

Bătălia pentru calificare a redus din valoarea jucătorilor şi partidelor eliminatorii

Am venit la Londra cu dorinţa şi speranţa că vom vedea virtuţile şi pe virtuoşii fotbalului, tot aşa cum se cuvine atunci cînd omenirea trimite la un festival ceea ce are mai bun în artă, dans, teatru, film, muzică sau folclor. Bineînţeles că am avut rezerva firească despre ceea ce ştim că se petrece în campionatele naţionale. Ne-am temut că goana după „Zeiţa de aur", după calificarea cu orice preţ în sferturile de finală, va reduce arta fotbalului şi pe virtuoşii ei la elemente prozaice cunoscute. Şi aşa a fost din prima zi. De la deschidere.

În uvertura Anglia — Uruguay „betonarea" apărării a fost în mare cinste. Semnalul l-au dat uruguayenii dornici să nu piardă jocul inaugural cu Anglia. În atmosfera copleşitoare de pe Wembley, tentativa le-a reuşit. Acest 0—0 cu Uruguay a fost pentru echipa Angliei, în condiţiile fastuoase ale deschiderii campionatului, al doilea mare eşec după 3—6 cu Ungaria din 1953, tot pe Wembley. Helenio Herrera, teoreticianul şi practicianul „betonului", zîmbea în colţul gurii de la locul său din tribună.

Acesta a fost doar începutul, căci după aceea, echipele puternice au folosit „betonul" ca precauţie, iar formaţiile cu şansa a doua l-au fabricat tot timpul. Mexicul a imitat pe Uruguay. Elveţia l-a încercat fără succes în partida cu R. F. Germană şi apoi pe rînd, Argentina, Chile, Italia, Uniunea Sovietică, R.P.D. Coreeană. Aproape că n-a fost echipă şi joc în care să nu apară acest mult cîntat „libero", fundaşul din faţa portarului şi în faţa amîndurora alţi patru fundaşi. Numai echipa noastră naţională nu apelează la acest „libero"! Rămîne de văzut după acest campionat mondial dacă antrenorii noştri procedează bine neadoptîndu-l în jocul echipelor de club şi al reprezentativelor, sau, dacă nu cumva trebuie să investim şi noi o parte din fundaşi cu această funcţie.

Un angrenaj nepotrivit a diminuat nivelul de joc aşteptat. Echipele mai puţin cotate au făcut tot ceea ce le-a fost posibil pentru calificare în sferturile de finală. Aspiraţia sportivă justificată este alimentată şi de promisiunea unor orîme enorme în caz de victorii. Conducerile unor echipe, cum ar fi Chile sau Mexic, şi altele, au promis sume echivalente cu 10 000 lei pentru joc cîştigat, 5 000 lei pentru joc egal şi 15—20 000 lei în caz de calificare în sferturile de finală. Firesc că în asemenea condiţii eforturile au fost înzecite, nervii consumaţi mai mult decît normal, lupta extrem de acerbă în dauna calităţii jocurilor.

Valoarea meciurilor n-a fost pe măsura valorii jucătorilor

Această stare de fapt pe care nu trebuie s-o ocolim de dragul nimbului Campionatului mondial a contribuit ca VALOAREA MECIURILOR DISPUTATE PÎNĂ ÎN PREZENT SĂ NU FIE PROPORŢIONALĂ CU VALOAREA JUCĂTORILOR. Cel mai elocvent exemplu este acela al echipei Angliei care, în prima întîlnire cu formaţia Uruguayului, n-a făcut nici pe departe o partidă corespunzătoare. Fotbaliştii englezi renumiţi ca Greaves, Hunt, Connely, Wilson şi chiar Jackie Charlton au comis greşeli elementare care au afectat orientarea în joc şi eficacitatea. Vădit incomodaţi de rezistenţa uruguayenilor, englezii au uitat de orice tactică potrivită în asemenea situaţii şi au asaltat orbeşte careul advers, cu pase lungi, înainte, facilitînd astfel apărarea adversarilor. În acest meci, fotbaliştii englezi au şutat la poartă de nouă ori, dar numai de două ori pe spaţiul porţii. Ei au executat 16 cornere fără nici un rezultat. În partida cu Mexic, Anglia a executat 27 lovituri la poartă, 19 fiind pe dinafara barelor. În întîlnirea cu Uruguay, Franţa a avut şase situaţii de a înscrie şi a marcat o singură dată... din penalti. Exemple ca acestea mai pot fi date, aproape în fiecare partidă.

Pripeala şi nervozitatea, generate de miza mare a calificării în sferturile de finală, au dus la greşeli, la inexactităţi, la manifestări nesportive, toate acestea în dauna practicării unui joc de fotbal la nivelul competiţiei mondiale. Excepţiile au fost prea puţine, regula au făcut-o comportările sub nivelul corespunzător aşteptat. După primele 16 meciuri consumate, o statistică a golurilor înscrise în timpul disputării acestora arată că în comparaţie cu campionatele mondiale din 1958 şi 1962, numărul de goluri este în scădere. În Suedia au fost înscrise în primele 16 partide un număr de 54 de goluri, în Chile cifra a fost redusă la 45, iar acum aceasta a scăzut la 39. Prin urmare, jocurile preliminarii nu se caracterizează printr-o creştere a eficacităţii, ci dimpotrivă prin descreşterea ei.

Teribila încleştare, care a culminat cu veritabile drame, a făcut ca puţine echipe să-şi manifeste autoritatea lor. Portugalia, Uruguay, Uniunea Sovietică, Ungaria sînt formaţiile care s-au impus de la început. În afara lor, celelalte formaţii calificate au tremurat. În aceste eliminatorii s-au văzut nesiguranţa echipei Angliei, cu emoţii pînă la ultimul joc, tragedia campionilor mondiali, coşmarul selecţionatei franceze, emoţiile echipei R. F. Germane.

În încleştarea spectaculoasă a preliminariilor s-a făcut totuşi o departajare. Meciurile au dus pînă în cele din urmă la o calificare firească, cu excepţiile de proporţie ale eliminării Braziliei şi Italiei. În ce priveşte Brazilia, absenţa lui Pele nu justifică prăbuşirea campionilor mondiali. Nici în 1962 el nu a fost prezent în toate meciurile şi totuşi Brazilia a cucerit titlul.

Aveam loc în aceste eliminatorii!

Privind întîlnirile din grupa de la Londra şi parţial pe acelea din restul grupelor, am trăit aceeaşi senzaţie de acum cîteva luni, cînd, urmărind cu toţii la televizor festivalurile de muzică uşoară, de la San Remo, al italienilor, şi pe acela de la Luxemburg, al Euroviziunii, ne-am spus că la ambele concerte atît de vestite ar fi făcut figură onorabilă şi şlagărele noastre şi cîntăreţii noştri.

În ciuda unor slăbiciuni care persistă în definitivarea atacului şi sporirea eficacităţii, jocul echipei noastre reprezentative s-a închegat şi a fost, în ultimele partide susţinute cu adversari puternici, la un nivel care a depăşit potenţialul de joc al multor formaţii prezente aici. Trebuie să mărturisim acum că am ezitat să acordăm credit unor aprecieri favorabile făcute de unii specialişti străini. Le-am considerat prea curtenitoare şi am evitat să le publicăm, cu toate că noi nu am avut pînă în prezent posibilităţi de comparaţie la nivelul interlocutorilor noştri. Acum, după prima parte a turneului final, putem regreta mai mult decît astă toamnă faptul că echipa noastră nu a fost prezentă aici. Putem spune, după cele văzute, fără teama de a greşi, că echipa noastră reprezentativă are un conţinut mai bun în joc decît echipa Franţei, că poate întrece formaţia Mexicului, că prezintă o valoare mai bună decît Elveţia şi R. P. D. Coreeană şi s-ar fi putut întrece de la egal la egal cu Chile sau Bulgaria, şi eventual, ar fi putut produce şi o surpriză. Fiindcă am uitat să amintim că actualul Campionat mondial de fotbal a arătat printre altele că acest sport este mai întîi de toate un joc sportiv, în care diversele situaţii neprevăzute şi şansa de joc cîntăresc foarte mult, uneori decisiv. De pildă, la situaţia de 1—1, Brazilia a avut în meciul cu Ungaria o mare posibilitate de a lua conducerea, ocazie ratată de Tostao. Poate că în cazul concretizării, rezultatul meciului ar fi fost cu totul altul. La 1—0 în favoarea sa, echipa Mexicului a ratat în meciul cu Franţa o mare ocazie de a mări scorul, prin Padilla, iar despre Anglia s-ar fi vorbit favorabil de la început, dacă Greaves n-ar fi ratat în ultimele minute numai de la 3 m în partida cu Uruguay.

Aşteptăm pentru zilele următoare creşterea nivelului fotbalului practicat

Cunoaştem acum pe cele opt echipe participante în sferturile de finală.

Birmingham, 16 iulie – Luptă în forţă pentru balon între ... şi apărătorul argentin...

Să sperăm că de aici înainte vor veni „zilele bune" ale unui fotbal demn de Campionatul mondial. Numai cîteva jocuri bine realizate pînă acum, nu ne-au satisfăcut, cu tot spectacolul inedit al grupei C.

Aşteptăm să vedem în ce constă şcolile de fotbal ale ţărilor respective, participante la sferturile de finală. Au venit în Anglia 16 reprezentative de fotbal, aproape 300 de antrenori şi specialişti de pe tot globul, 1 600 de ziarişti. Au asistat pînă în prezent la cele 24 de meciuri preliminarii 1 000 000 de spectatori, le-au urmărit de la distanţă milioane de telespectatori din 28 de ţări cu transmisiuni în direct. Se va realiza pînă în cele din urmă o reţetă de aproximativ 7 000 000 de dolari.

Oare, toate acestea, numai pentru o simplă luptă, cu orizont restrîns, în care arta fotbalului şi a fotbaliştilor să ni se prezinte într-un procentaj redus?

Să sperăm că de aici înainte vom asista şi noi, şi dumneavoastră, la reintegrarea în drepturi a fotbalului cu tot ceea ce are mai valoros, mai modern, mai pozitiv, cu tot ceea ce justifică uriaşa lui răspîndire şi adeziunea tinerilor şi virstnicilor de pe tot globul.

Au rămas în competiţie echipele cele mai bune din acest Campionat mondial şi aşteptăm frişcă, nu spumă de ou.

Aurel NEAGU

CLAS... A...

1. ANGL...
2. URUGU...
3. Mexic...
4. Franţa...

1. R. F. G...
2. ARGEN...
3. Spania...
4. Elveţia...

1. PORTU...
2. UNGA...
3. Brazili...
4. Bulgar...

1. U.R.S.S...
2. R.P.D. ...
3. Italia
4. Chile

SUPERLATIVE

Iată o serie de superlative privind echipele şi jucătorii participanţi la actuala ediţie a Cupei „Jules Rimet":

— Cel mai înalt jucător: Torres (Portugalia) 1,90 m.

— Cel mai mic jucător: Gottardi (Elveţia) 1,63 m.

— Cel mai greu jucător: Facchetti (Italia) 85 kg.

— Cel mai uşor jucător: Pak Li Sub (R.P.D. Coreeană) 60 kg.

— Jucătorul cu cele mai multe selecţionări pînă la începerea actualului campionat mondial: Lionel Sanchez (Chile) 90 selecţionări.

— Echipele cu cea mai mare greutate medie a jucătorilor: Uruguay 74 kg., R.F.G. 73,900 kg.

— Echipa cu cea mai mică greutate medie a jucătorilor: R.P.D. Coreeană 65,400 kg.

— Echipele cu cea mai mare medie de înălţime a jucătorilor: Anglia, Bulgaria şi Italia 1,76 m.

— Echipa cu cea mai mică înălţime medie a jucătorilor: R.P.D. Coreeană 1,69 m.

— Echipele cu cea mai scăzută vîrstă medie: Chile 25,2 ani, Bulgaria 25,3 ani.

Londra, 16 iulie – Atac la poarta echipei mexicane întreprins de englezii Jimmy Greaves şi Roger Hunt care expediază balonul cu capul spre poartă